

35

Agentul de circulație

Despre prejudecata creată
de mitul egoismului

Dobitocule! Nu mă interesează cum faci, dar îmi aduci hărțile și planurile ACUM!”

Rachel Townsend trânti receptorul în furcă și își chemă secretara. Tapiteria din pluș și pereții din lemn de mahon din biroul ei erau mărturia unei cariere pline de succes. Cartea ce se afla pe colțul biroului reflecta un anumit tip de atitudine în fața vieții: *Cum să fii în top*. Rachel ajunsese rapid în fruntea ierarhiei din respectiva companie promovându-și mereu propriile interese și dând din coate în stânga și dreapta, fără să-i pese de cei din jur. Nu se simțea deloc jenată de faptul că a trebuit să ‘calce în picioare’ mulți colegi pentru a dobândi o poziție confortabilă în ierarhie. Nu suferea de modestie și se mândrea în secret cu propriile realizări.

Secretara intră timidă în birou iar Rachel o luă imediat în primire, dându-i o groază de ordine.

“Bagă-l înăuntru pe cretinul ăla de Patterson și spune-i la Alison să lase baltă tot ce lucrează în momentul de față și să se apuce de fișierele mele.”

Brusc se opri. Ceva din privirea secretarei o făcu să înceteze cu ordinele.

“Știți, fiica dumnevoastră”, șopti secretara. “A sunat doamna care vă îngrijește copilul. Danielle a dispărut din curte.”

Rachel apucă telefonul. Întrebările țâșneau ca și gloanțele dintr-o mitralieră. Trânti din nou receptorul în furcă și lătră la biata secretară, “Caută-l pe fostul meu soț și spune-i să plece IMEDIAT la îngrijitoare.”

Rachel zbură în noul BMW, tură și demară în trombă. Se îndrepta cu viteză spre casa îngrijitoarei, claxonând, înjurând și depășind tot ce se putea depăși. *Dacă i se întâmplă ceva, mă sinucid. Dacă nu dau de ea? Am nevoie de ajutor.*

Mașina luă curba cu un scrâșnet de roți. *Oare cine o să mă ajute? Gândul acesta o îngrozi. Cine o să mă ajute?*

Brusc își dădu seama că n-avea la cine să apeleze, că nimeni n-ar fi în stare să o ajute, fiindcă ea a fost mereu în centrul propriului ei univers. *Am crezut că n-o să am niciodată nevoie de nimeni. Întotdeauna m-am purtat de parcă nimeni în afară de mine nu era important.*

Aproape ajunsese. Încetini pe măsură ce se apropia de intersecție și-l văzu pe bătrânul agent de circulație la timp cât să poată frâna

violent. Fierbea de furie ca un vulcan. Îl recunosc din spate pe agentul de circulație care își târșăia picioarele pe trecerea de pietoni. Se afla de ani de zile în intersecția respectivă, dirijând traficul, ajutându-i pe școlari să treacă strada. Întotdeauna i s-a părut lui Rachel că de-abia se mai ține pe picioare de bătrânețe și că era un om atât de neînsemnat. Iar acum, din cauza lui, fusese nevoită să frâneze și să oprească, pierzând timp prețios. Deschise gură să tragă o înjurătură când văzu că în brațele lui se afla un copilăș — Danielle, fetița ei!

Rachel ieși în fugă din mașină și se repezi, în plină isterie, la bătrânel. Își luă fiica zâmbitoare din brațele lui, o strânse cu putere, cuprinsă de un imens sentiment de mulțumire. Rachel, directoarea unei importante companii, se simți dintr-o dată, o ființă ciudat de mărunță.

Bătrânul îi apărea în schimb, ca un om foarte important.

Rachel Townsend este întruchiparea unei persoane de un egoism exacerbat, care are impresia că se află în centrul universului. Un egoist se pune întotdeauna pe sine deasupra celorlalți și își spune în sinea lui: *La naiba cu cei din jur. Câtă vreme am ce-mi trebuie de la viață, voi fi fericit.*

Dar această părere este un mit.

Oamenii care urmează acest curs o pot sfârși bogați sau puternici, însă de multe ori cu prețul singurătății și amărăciunii.

Isus ne-a povățuit că fiecare dintre noi, chiar și cel mai neînsemnat prunc, este extrem de important în ochii lui Dumnezeu și, recunoașterea acestei valori în cei din jurul tău, nu va face decât să-ți sporească fericirea, nicidecum să ți-o scadă. Isus a rostit această poruncă, "Tubeste-l pe aproapele tău ca pe tine însuși". Nu mai puțin decât pe tine însuși. Nu mai mult decât pe tine însuși. "Tubeste-l pe aproapele tău ca pe tine însuși."

Poetul Jon Donne a spus și el ceva despre acest subiect în versurile sale:

Un om nu e o insulă, împrejmuită de ape;
ci este un tărâm din marele pământ,
din marele întreg...
moartea oricărui om mă scade,
fiindcă sunt o fărâmbă a omenirii;
și de aceea, nu încerca să afli pentru cine bat clopotele;
bat pentru tine.

Dumnezeu nu te-a destinat să fii în centrul universului, dar vrea ca El să domnească în miezul vieții *tale*.

Temă de casă

Înfruntă acest mit al egoismului, rezolvând cele de mai jos:

Fiecare din pasajele din Scriptură notate mai jos ne prezintă un caz de egoism. Pune două întrebări fiecărui caz: Cine este egoistul sau cine sunt, dacă e vorba de mai mulți? Ce s-a ales de ei?

2 Samuel 15:1–12; 18:17

1 Împărați 1:5–6, 42–53

Isaia 14:3–4, 12–15

Matei 20:20–28